

Testvér- lapjainkból

Egyetemi lapok

Mini dolgok

Ez a kedves történet az egyik kollégiumban történt.
Erzsi néni, a második emelet szeretett takarítónéje könnyes szemmel búcsúzik a fiúktól.
— Hát akkor én most elmegyek... Isten velük fiúk... Nem tudom látjuk-e még egymást az életben... Csak arra kérem magukat, hogy ne felejtsek el az öreg Erzsi nénit...
— De hát mégis hova tetszik menni?
— kérdezték meglehetősen a fiúk.
— A földszintre...

Vizsgán:

— Beszéljen nekem kérem Engels Block-hoz írott leveléről!
— Elnézést professzor úr, én nem szoktam beleolvasni mások levelébe...

Egyetemünk vezetői úgy döntöttek, hogy az intézmény előadótermeit felajánlják az IBUSZ fizető-vendég szolgálatának. Az említett helyiségek ugyanis az oktatási idő alatt üresek és a hallgatók véleménye szerint alvásra kiválóan alkalmasak.

A Mi Egyetemünk

Az első óra végén megkérdi a gyakorlatvezető:
— Tartunk szünetet?
Egy hang:
— Igen, A második óra helyett.
*
— Miért küldték ki zh-ról?
— Megjártam Napóleont.
— Hogyan?
— A tenyerem a köpenyembe dugtam.
— Ezért még nem küldenek ki?
— De benne volt a puská...

Vadnyugaton a fiatal pap erélyes hangon prédikál az ivás ellen.
— Az emberiség minden bűne között a legnagyobb, a legrosszabb az ivás! — kiáltja hívei felé. — Ha sokat ittal, nem habozol és rálősz a szomszédodra. De mivel sokat ittal nem fogod eitalálni.

A bíró így szól egy hölgyhöz, akit tanúként idéztek be:
— Hány éves? Ne feledje, hogy eskü alatt vall!
— Harminckét éves és néhány hónapos.
— A hónapok száma?
— Százhusz.

Közgazdász

Csak úgy...

Ne ferd a gyerekkocsit a falra, mert hátha megjelenik!
Addig jár az ember a Statisztikai tanszékre, amíg át nem engedik?!
*
Addig takarózz, ameddig az ösztöndíjad ér.
*
Mindenhol jó, de legjobb a vizsgák után.
*
Ki korán kel nem biztos, hogy előadásra megy.
*
Nem látja a fáktól az indexét.
*
Aki másnak puskát ír, maga esik bele.
*
Amit ma megtehetsz, beszéld meg vele holnapra is.
*
Aki a „fillért” nem becsüli, az az UV-t megérdemli.
*
Helyén találta a szöveget.
*
Ha valaki az „atyaistent” emlegeti még nem biztos, hogy idealista.

A becsületes megtalálók mindig kis összegeket találnak.

Ami a hirdetőtábláról lemaradt...

Alkalmi munka:

Kötelező irodalomírást vállalok

gyors módszerrel. „Papirgyűjtő hetek” jellegére.

Pár fillérért megsemmisítő pillantást vetek az ellenségre, ha biztos, hogy nem nála vizsgázom. En.

Lyukas órámban korrepetálást végzek megegyezéssel. (Ha több lyuk, akkor több tanítvány.) Ismertetőjel: nagy szakképzettség.

Vagyonomat a vizsgákra megosztom a lelki szegényekkel.
Puskaműves és jobb útra tért tőkés.

Nincs szabadideje? Kutyáját macskáját, papagáját, hangyagyűjteményét, barátnőjét, gondolatait olcsón sétáltatom, Nyugalmozott egyetemista.

Eladás, vétel, javítás:

Oszi kiárusítást rendezek a gymromban található kacatokból. „A fene”.

Életutakat javítok, rontok, hengerek, hasfájásig nevettek Postafiók: Okos Kata.

A rozsdás szöveget fájdalom nélkül kiszedem a fejből, s újjakkal pótolom. Oktatási reform és műhelye.

Eladó egy csinos randevú huszonöt forintért. Sürgős.

Botrányhősök?

Szeptemberben lett hallgatója a JATE Állam- és Jogtudományi Karának Bánfalvi Sándor és Pataky Miklós. Mindez szeptember óta „nagy téma” az „ügyet”, „botrányt” kereső, első-sorban fővárosi újságíróknak. Alaposan kifert tollal vagdalkoznak a sporterkölcs tisztaságát féltve, nem egészen tiszta információk birtokában, s mindig csak az egyik félre, a SZEOL-ra szúrva. Az eseményeket valamennyien ismerjük. Tudjuk, mi hogyan történt, hogy semmiféle sporttörvény megsértéséről sem lehet szó. Éppen ezért érthetetlen az a mód, ahogyan mindenáron botrányt keresnek. Botrányhőssé igyekeznek avatni két labdarúgót, illetve hovatovább az egész csapatot. Egy-egy SZEOL mérkőzés tudósításában kétértelmű célszavakat tesznek, elferdítik a történeteket. Igaz, egy újságíró tévedhet; de az már túlzás, hogy téves nézeteit másra is ráerőszakolja. Márpedig a napokban a televízió „Radar” műsorát nézve sokunknak volt ez az érzése. Az a mód, ahogyan a riporter vitázott joghallgatóinkkal, nagyon visszatetsző volt. Az „ügy” etikai hátterét firtatták — a sport jogszabályait gondosan kihagyva az érvelésből — azzal a céllal, hogy egyetemista társaikkal elítéltessek a Komlóról hozzánk átigazolt labdarúgókat. A riportban megszólaltatott komlói sportvezetők és a riporterek szerint nem volt erkölcsös a két fiú magatartása. Azaz ugyanúgy fogalmaztak, mint a Népsport szeptemberi cikke, hogy Pataky és Bánfalvi tette „hütlenség diplomáért”. S még csak fel sem merült az a gondolat, hogy ezek a fiúk becsületes továbbtanulási szándékkal jöttek ide.

A műsort nézve sok sportvezető egyetemistánk fogalmazta meg — jogos felháborodással — hogy mennyivel erkölcsösebb a sajtó egyes munkatársainak és a TV riportereinek az a magatartása, amellyel szinte belefojtják a szót az álláspontjukkal ellentétes véleményt vallókba. Miért nem fejtették ki a műsorban szereplő hallgatóink régebbi sérelmeiket Pusztai, Kozma átigazolásával kapcsolatban? Miért nem volt szabad boncolgatniuk a fővárosi klubok homályos átigazolási történetét? Miért talált most is — mint már másutt is annyiszor — süket fülekre más élvonalbeli labdarúgók fiktív állásaival kapcsolatos nem-tetszésük nyilvánítása? Az illetékesek meghallgatása, a dokumentumok felsorakoztatása nélkül milyen jögon kértelkednek a felvételi bizottság munkájában? A két labdarúgó meghallgatása nélkül, a komlói vezetők állítása alapján miért veszik bizonyítottan azt, hogy Patakyék továbbtanulása előző egyesületüknél is biztosítva volt? Miért „dobnak be” még egy seereg bizonyítatlan dolgot a köztudatba, felzaklatva a kedélyeket a sporterkölcs eme cerberusai? A jogilag szabályosan elintézt, egyetemistáink között erkölcsileg is megértett átigazolásból miért igyekeznek mindenáron botrányt csinálni?

Leveleket vár a „Radar” december 9-i műsora. Ebben az ügyben ezt tudjuk írni: a fenti kérdésekre szeretnénk választ kapni. S bármilyen is lesz a hónapok óta tartó műsor lezárása, mi befogadtuk Bánfalvi Sándort és Pataky Miklóst, és állásfoglalásunkat az NB I-be visszavitt SZEOL mindenkori biztatásával fogjuk hangoztatni!

— SZABÓ —

Külföldön láttuk

Német Demokratikus Köztársaság

Egy külföldi út többnyire hasznos és kellemes dolog. Az utazás, az új és ismeretlen tájak, városok és emberek izgalmas világában eltöltött egy-két hét mindig maradandó élményeket ad az embernek. Legtöbbször hasznosak is ezek az utak. Sok olyan dolgot látni máshol, melyeket kisebb-nagyobb módosítással hasznosítani lehetne itthon is. A jó ötleteket átvenni nem szegyen.

A Riesai Acélmű vendégei voltunk az NDK-ban. Az ott látottak közül most csupán néhány, az érdeklődésre nálunk is számot tartó dologról írunk.

Meghívóinktól kaptunk egy érdekes ajándékot, az acélmű történetét ismertető remek kiadványt. Jól megírva, bő fotóanyaggal, kiváló nyomdatechnikával és tipográfiával. Nos, a nyomdatechnikai oldal utánzására nem sok reményünk van, hiszen nyomdánk túlterheltségük és kis kapacitásuk miatt a jelenlegi igényeket is alig tudják kielégíteni. A jó fogalmazás és az a mód, ahogy ezt lehetővé teszik, nálunk is érdekes lehet.

A vállalat ugyanis szerződést kötött egy íróval és egy képzőművész házaspárral. A gyártól valamennyien lakást, rendes (500—600 márkás) havi fizetést kapnak. Mindezt azért, hogy megélhetésük biztosítva legyen és alkotó munkájukat nyugodtan végezhessék. Ha ezen felül a gyár számára készítenek valamit, azért a rendes szerzői jogdíjat is megkapják. Mint vásárló is gyakran jelentkezik saját üzemük.

Az elgondolás alapjaiban jó. Nálunk is érdemes lenne gondolkodni rajta. Ugyanúgy aligha lehetne bevezetni, de viszonyainkhoz alakítva — igen. Hiszen nálunk sem teljesen megoldott az alkotó művészek megfelelő életkörülményeinek biztosítása. Csupán annyi kellene hozzá, hogy nagyobb vállalataink érezzék azt, hogy nemzeti kultúránk fejlesztésében ők is vállalhatnak — méghozzá nem is kis — szerepet, anélkül, hogy ez nagyobb anyagi megterhelést jelentene számukra.

Ismét egy ötlet, amit mi is hasznosíthatnánk. A városok — nálunk talán szokatlanul — hatalmas ütemben fejlődnek. Ez érthető, hiszen a háború még maig is meglévő nyomainak eltakarítása meg is követeli ezt a tempót. Az a mód, ahogyan a lakosság

ezekhez az építkezésekhez hozzájárul, nálunk is használható lenne a legsürgetőbb gondok megszüntetésére. A városokban a mi sportborítékos sorsjegyükhöz hasonló nyereményjegyeket árulnak szinte lépten-nyomon. Mindenki szívesen veszi, hiszen azonnal kiderül, nyertek-e vele. A játék öröme így közvetlenebb, mint a lottónál. (Bizonyítja ezt a sportborítékos sorsjegy sikere is.) De veszik azért is, mert az így befolyt összeggel a városfejlesztési alapot bővítik. Nem kidobott pénz tehát, amit a játékra fordítanak, hiszen a jobb úttel, egy új üzlet vagy közműhálózat-bővítés formájában előbb-utóbb mindenki számára és hasznára visszatérül. Ha jól meggondoljuk, egy ilyen folyamatos sorsjáték jövedelméből Szegezen is jónéhány utca kapna évente aszfaltburkolatot. Nem is beszélve más, sürgetőbb dolgokról.

Sok magyar fiatal él és dolgozik kint az NDK-ban. Lakáskörülményeik jók. Többnyire kétágyas szobákban, összkomfortos lakásokban élnek. TV, rádió, gázboiler, felszerelt konyha áll rendelkezésükre. Keresetük sem rossz, általában 500—600 márka között van, de nem ritka az sem, hogy ennél jóval magasabb. Megélhetésük olcsó. Az üzemi konyhán nyolc-tizenkét fogás közül lehet választani, és 0,90—1,25 márkaért jól megebédelhetnek.

Igaz azonban, hogy itt sem minden „fenéig tejfel”. Ugyanis azok közül, akik azzal a szándékkal mentek ki, hogy szakmát tanulnak, ez nem mindenkinél sikerült. Ugyanakkor a drzdai Ratskellerben és a Fischbarban dolgozó lányok már megszerezték a szakmunkásbizonyítványukat, először az NDK-ban dolgozó magyar fiatalok közül.

A magyar fiataloknál említettük a jó lakáskörülményeket. A nálunk „megszokott” lakáshiányról itt nem nagyon beszélhetünk. A fiatal házaspok többnyire biztosra vehetik, hogy néhány hónappal házasságkötésük után lakáshoz is jutnak. Talán ennek tudható be, hogy nagyon sok a gyermek. Az utcákon lépten-nyomon kocsit toló fiatal anyákat látni. Ha lakásépítkezésünk a tervek szerint folyik, öt-nyolc év múlva talán nálunk is így lesz.

SZ. I.

Kritikus kérdés képekben

A meglehetősen látszat ellenére képeink nem egy szeméttelenen készültek, hanem egyetemi klinikáink kertjében. Hogy ezen a helyen mi keresni valójuk van a dugig tömött, cseppet sem higiénikus, büzlő kukatartályoknak, salakalmoknak, rozsdás kazán- és kerítésdaraboknak? — erről sajnos nem tudunk felvilágosítással szolgálni. Ha valaki nagyon kíváncsi, érdeklődjön a Klinikai Bizottságnál. Talán ők tudják.

